



Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

9 septembrie 2015 *

„Politica economică și monetară — Cerere de deschidere a unei anchete pentru o pretinsă încălcare a dreptului Uniunii — Decizie a ABE — Decizie a comisiei de apel a autorităților europene de supraveghere — Invocare din oficiu — Incompetența autorului actului — Acțiune în anulare — Termen de introducere a acțiunii — Tardivitate — Inadmisibilitate parțială”

În cauza T-660/14,

SV Capital OÜ, cu sediul în Tallinn (Estonia), reprezentată de M. Greinoman, avocat,

reclamantă,

împotriva

Autorității Bancare Europene (ABE), reprezentată de J. Overett Somnier și de Z. Giotaki, în calitate de agenți, asistați de F. Tuytschaever, avocat,

pârâtă,

susținută de

Comisia Europeană, reprezentată de W. Mölls și de K.-P. Wojcik, în calitate de agenți,

intervenientă,

având ca obiect o cerere de anulare, pe de o parte, a Deciziei C 2013 002 a ABE din 21 februarie 2014 de respingere a cererii reclamantei prin care se solicită deschiderea unei anchete împotriva autorităților de supraveghere din sectorul financiar estonian și finlandez, în temeiul articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, p. 12), ca urmare a unei preținse încălcări a dreptului Uniunii Europene, și, pe de altă parte, a Deciziei 2014-C1-02 a comisiei de apel a autorităților europene de supraveghere din 14 iulie 2014 de respingere a contestației formulate împotriva acestei decizii,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii S. Papasavvas (raportor), președinte, N. J. Forwood și E. Bieliūnas, judecători,

grefier: doamna C. Heeren, administrator,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 29 iunie 2015,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul litigiului

- 1 Prin scrisoarea din 24 octombrie 2012, reclamanta, SV Capital OÜ, a sesizat Autoritatea Bancară Europeană (ABE) cu o cerere prin care solicita deschiderea unei anchete, în temeiul articolului 17 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, p. 12), împotriva autorităților de supraveghere din sectorul financiar finlandez și estonian (în continuare, „plângerea”).
- 2 În susținerea plângerii, reclamanta a invocat încălcarea articolelor 40 și 42 din Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit (JO L 177, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 9, p. 3), întrucât autoritățile de supraveghere în cauză nu au destituit doi directori ai sucursalei unei bănci finlandeze, cu sediul în Estonia, care nu ar fi îndeplinit cerințele „de bună reputație sau de suficientă experiență” pentru a stabili orientarea activității instituției de credit în discuție, în sensul articolului 11 alineatul (1) din directiva menționată. În acest sens, reclamanta susține că directorii în discuție au făcut declarații false în cadrul unei proceduri civile inițiate în Estonia împotriva acestei sucursale.
- 3 Întrucât nu a primit un răspuns la plângere, reclamanta a somat ABE să acționeze, prin scrisoarea din 17 ianuarie 2013, depunând și elemente de probă suplimentare care incriminau un al treilea director al aceleiași instituții, care ar fi semnat un document pretins falsificat în cadrul unui audit intern.
- 4 Prin scrisoarea din 25 ianuarie 2013, ABE a respins plângerea ca fiind inadmisibilă, pentru necompetență, trimițând-o în același timp autorităților finlandeze și estoniene de supraveghere a sectorului financiar (denumită în continuare „scrisoarea din 25 ianuarie 2013”).
- 5 Prin actul din 14 februarie 2013, reclamanta a formulat o contestație la comisia de apel a autorităților europene de supraveghere (denumită în continuare „comisia de apel”), în temeiul articolului 60 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010, împotriva scrisorii din 25 ianuarie 2013.
- 6 Prin Decizia 2013-008 din 24 iunie 2013, comisia de apel, pe de o parte, a declarat plângerea admisibilă în raport cu articolul 22 din Directiva 2006/48, interpretat în lumina Orientărilor din 22 noiembrie 2012 ale ABE privind evaluarea aptitudinii membrilor organelor de conducere și a titularilor posturilor-cheie, și, pe de altă parte, a retrimis cazul organului competent din cadrul ABE pentru ca acesta să statueze pe fond, conform articolului 60 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1093/2010.
- 7 Prin Decizia DC 2013 03 din 15 octombrie 2013, ABE a luat act de caracterul admisibil al plângerii, în temeiul punctelor 2.5 și 2.6 din normele sale interne de soluționare a anchetelor privind încălcarea dreptului Uniunii Europene (denumite în continuare „normele interne”), fără a aduce atingere articolului 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1093/2010.
- 8 Prin decizia C 2013 002 din 21 februarie 2014 (denumită în continuare „decizia ABE”), ABE a respins plângerea ca fiind lipsită de temei suficient pentru a deschide o anchetă în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 1093/2010.
- 9 Prin actul din 31 martie 2014, reclamanta a formulat o contestație împotriva deciziei ABE în fața comisiei de apel.

- 10 Prin Decizia 2014-C1-02 din 14 iulie 2014 (denumită în continuare „decizia comisiei de apel”), comisia de apel a respins contestația formulată împotriva deciziei ABE. În esență, în decizia menționată, comisia de apel, a declarat mai întâi admisibilă contestația împotriva deciziei ABE. În continuare, aceasta a respins-o în totalitate ca fiind nefondată.
- 11 În această privință, referitor, mai întâi, la examinarea admisibilității contestației, comisia de apel a considerat că decizia ABE constituia, în circumstanțele particulare ale speței, un act atacabil în temeiul articolului 60 din Regulamentul nr. 1093/2010, care permite oricărei persoane fizice sau juridice să conteste o decizie a ABE care îi este adresată.
- 12 În ceea ce privește, în continuare, examinarea contestației pe fond, în primul rând, comisia de apel a considerat că aprecierea ABE potrivit căreia cei doi directori la care se referă reclamanta în plângere nu ocupaseră posturi-cheie în cadrul instituției financiare în cauză nu era eronată și că afirmațiile privind cel de al treilea director nu fuseseră dovedite. În al doilea rând, comisia de apel a arătat că, ținând seama de faptul că reclamanta nu făcea parte din entitățile care puteau depune la ABE o cerere de deschidere a anchetei pentru încălcarea dreptului Uniunii, cauza privea un refuz din partea acestei autorități de a deschide o anchetă din proprie inițiativă. Pe de altă parte, aceasta a constatat că, în raport cu elementele de probă furnizate de reclamantă în susținerea existenței unei preținse încălcări a dreptului Uniunii și a normelor interne, nu s-a demonstrat că ABE săvârșise o eroare în cadrul exercitării puterii sale discreționare. În al treilea rând, comisia de apel a arătat că omisiunea ABE de a asculta reclamanta înainte de adoptarea deciziei sale, în temeiul articolului 39 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010, nu constituia un viciu de formă de natură să invalideze decizia menționată. În al patrulea rând, nu s-ar fi demonstrat că procedura prevăzută înaintea adoptării deciziei ABE nu fusese respectată. În sfârșit, în al cincilea rând, comisia de apel a constatat că nu fusese dovedită nicio încălcare de către ABE a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Procedura și concluziile părților

- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 12 septembrie 2014, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 14 Prin act separat depus la grefa Tribunalului la 12 decembrie 2014, ABE a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului din 2 mai 1991. Reclamanta a depus observațiile sale cu privire la această excepție la 16 ianuarie 2015.
- 15 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 22 ianuarie 2015, Comisia Europeană a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea concluziilor ABE. Părțile și-au formulat observațiile cu privire la această cerere prin scrisorile din 17 februarie 2015. La 20 februarie 2015, președintele Camerei a treia a Tribunalului a decis să suspende soluționarea cererii de intervenție până la pronunțarea asupra excepției de inadmisibilitate.
- 16 Prin decizia din 17 martie 2015, acesta a decis să judece cauza cu prioritate, conform articolului 55 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, aspect asupra căruia părțile au fost informate.
- 17 Prin Ordonanța Tribunalului (Camera a treia) din 19 martie 2015, adoptată în temeiul articolului 114 alineatul (4) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, excepția de inadmisibilitate a fost unită cu fondul, decidându-se soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.

- 18 În cadrul unei măsuri de organizare a procedurii adoptate în temeiul articolului 64 alineatul (3) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, părților li s-a solicitat să se pronunțe cu privire la motivul pe care Tribunalul avea în vedere să îl invoce din oficiu, întemeiat pe necompetența comisiei de apel, în raport cu articolul 60 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1093/2010, de a statua în temeiul acestei dispoziții asupra contestației formulate în fața ei împotriva deciziei ABE.
- 19 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 15 aprilie 2015, reclamanta a prezentat, în temeiul articolului 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, un memoriu în care invoca elemente de fapt și de drept noi care au apărut în cursul procedurii.
- 20 Prin scrisorile depuse la grefa Tribunalului la 15 și, respectiv, la 20 aprilie 2015, reclamanta și ABE s-au conformat solicitării menționate la punctul 18 de mai sus.
- 21 Prin Ordonanța din 21 aprilie 2015, președintele Camerei a treia a Tribunalului a admis cererea de intervenție formulată de Comisie. Conform articolului 64 alineatul (3) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, s-a solicitat acestei instituții să se pronunțe, în cadrul memoriului în intervenție, și asupra motivului pe care Tribunalul avea în vedere să îl invoce din oficiu, menționat la punctul 18 de mai sus.
- 22 Comisia a dat curs acestei cereri prin actul depus la grefa Tribunalului la 20 mai 2015.
- 23 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a treia) a decis să deschidă faza orală a procedurii și să invite părțile, conform articolului 64 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, să abordeze în special, cu ocazia pledoariilor, chestiunea competenței comisiei de apel de a statua asupra contestației formulate împotriva deciziei ABE.
- 24 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 15 iunie 2015, reclamanta a reiterat, în temeiul articolului 64 alineatul (4) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, o cerere de adoptare a unor măsuri de organizare a procedurii pe care o prezentase în cererea introductivă în susținerea celui de al cincilea motiv, prin care solicita să se dispună ca ABE să depună toate documentele transmise de autoritățile de supraveghere din sectorul financiar estonian și finlandez în cadrul examinării plângerii. Tribunalul a respins cererea în discuție, cu ascultarea părților, aspect asupra căruia părțile au fost informate prin scrisoarea din 25 iunie 2015.
- 25 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 29 iunie 2015.
- 26 Reclamanta solicită Tribunalului:
- anularea deciziei ABE;
 - anularea deciziei comisiei de apel;
 - trimiterea cauzei la organul competent al ABE în vederea examinării pe fond a plângerii;
 - obligarea ABE la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a acelor privind executarea deplină a hotărârii sau a ordonanței date de Tribunal, conform articolului 87 alineatele (1) și (2) și articolului 89 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991.
- 27 În cadrul excepției sale de inadmisibilitate, ABE solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca fiind inadmisibilă;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

- 28 În observațiile privind excepția de inadmisibilitate, reclamanta solicită Tribunalului:
- cu titlu principal, respingerea excepției ca vădit inadmisibilă și, cu titlu subsidiar, ca fiind nefondată;
 - soluționarea odată cu fondul a cererii privind cheltuielile de judecată.
- 29 În cadrul memoriului în apărare, ABE, susținută de Comisie, solicită Tribunalului:
- cu titlu principal, respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - cu titlu subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 30 În ședință, reclamanta s-a desistat de cel de al patrulea capăt de cerere invocat în cererea introductivă, în măsura în care prin acesta solicita aplicarea articolului 89 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, aspect care a fost consemnat în procesul-verbal al ședinței.

În drept

Cu privire la admisibilitate

- 31 ABE, susținută de Comisie, invocă inadmisibilitatea acțiunii în totalitate, în sensul că refuzul acesteia de a deschide o anchetă din proprie inițiativă, în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 1093/2010, nu ar avea efecte juridice în privința reclamantei. În memoriul în apărare, ABE își menține poziția potrivit căreia acțiunea este inadmisibilă în totalitate, invocând totodată inadmisibilitatea celui de al patrulea capăt de cerere al cererii introductive, în măsura în care se solicită obligarea ABE la plata cheltuielilor efectuate în scopul executării oricărei hotărâri sau ordonanțe date de Tribunal, în temeiul articolului 89 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991.
- 32 Reclamanta susține că excepția de inadmisibilitate este vădit inadmisibilă sau, cu titlu subsidiar, nefondată. În această privință, ea susține, în primul rând, că excepția menționată nu este conformă articolului 46 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, în sensul că îi lipsește claritatea și nu are o structură coerentă, în al doilea rând, că este contrară articolului 60 alineatul (5) și articolului 61 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010, în măsura în care partea deciziei comisiei de apel privind admisibilitatea și cheltuielile de judecată, pe care nu o contestă în fața Tribunalului, ar fi obligatorie pentru ABE, în al treilea rând, că aceasta încalcă articolul 257 TFUE și articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale întrucât, precum recursurile în fața Curții de Justiție a Uniunii Europene, inadmisibilitatea unei contestații nu poate fi invocată pentru prima dată în fața Tribunalului, cu riscul de a o lipsi de căi de atac, și, în al patrulea rând, că acțiunea sa este admisibilă, în temeiul articolului 263 TFUE, al articolului 60 alineatul (1) și al articolului 61 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010.
- 33 În ședință, părțile au fost ascultate cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care se solicită anularea deciziei ABE, aspect care a fost consemnat în procesul-verbal al ședinței. În această privință, reclamanta a susținut, făcând trimitere la argumentația sa inclusă în memoriul depus la 15 aprilie 2015 (a se vedea punctul 19 de mai sus), că acțiunea împotriva acestei decizii era admisibilă. ABE și Comisia au susținut, în ceea ce le privește, că acțiunea menționată trebuia respinsă ca fiind inadmisibilă, ca urmare a decăderii.
- 34 Trebuie să se examineze admisibilitatea acțiunii, pe de o parte, în măsura în care se solicită anularea deciziei ABE și, pe de altă parte, în măsura în care se solicită anularea deciziei comisiei de apel.

35 Pe de altă parte, întrucât reclamanta s-a desistat în parte de cel de al patrulea capăt de cerere în măsura în care avea legătură cu articolul 89 din Regulamentul de procedură din 2 mai 1991, nu mai este necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea acestuia și, prin urmare, asupra cauzei de inadmisibilitate invocate de ABE în această privință.

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care se solicită anularea deciziei ABE

36 În primul rând, Tribunalul amintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, termenul de introducere a acțiunii este de ordine publică, fiind instituit în vederea asigurării clarității și a securității situațiilor juridice și în vederea evitării oricărei discriminări sau tratament arbitrar în administrarea justiției, și revine instanței Uniunii sarcina de a verifica, din oficiu, dacă acesta a fost respectat (a se vedea Ordonanța din 13 noiembrie 2012, ClientEarth și alții/Comisia, T-278/11, Rep., EU:T:2012:593, punctul 30 și jurisprudența citată).

37 Tot potrivit unei jurisprudențe constante, termenele de introducere a acțiunii nu sunt nici la dispoziția instanței, nici la dispoziția părților (a se vedea Ordonanța ClientEarth și alții/Comisia, punctul 36 de mai sus, EU:T:2012:593, punctul 31 și jurisprudența citată).

38 În al doilea rând, trebuie amintit că, potrivit dispozițiilor articolului 263 al șaselea paragraf TFUE, acțiunile prevăzute de acest articol trebuie formulate în termen de două luni, după caz, de la publicarea actului, de la notificarea acestuia reclamantului sau, în lipsă, de la data la care reclamantul a luat cunoștință de actul respectiv.

39 În speță, decizia ABE a fost notificată reclamantei la 21 februarie 2014.

40 În temeiul articolului 58 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, potrivit căruia un termen pe luni expiră la sfârșitul zilei care, în ultima lună, are aceeași cifră cu ziua producerii evenimentului sau a efectuării actului de la care începe să curgă termenul, și al articolului 60 din regulamentul menționat, potrivit căruia termenele procedurale se prelungesc pentru considerente de distanță, în mod invariabil, cu 10 zile, termenul de introducere a acțiunii a expirat la 1 mai 2014 la miezul nopții.

41 În consecință, la data introducerii prezentei acțiuni, și anume la 12 septembrie 2014, reclamanta era decăzută din dreptul de a contesta decizia ABE. Prin urmare, în măsura în care se solicită anularea acesteia, acțiunea este inadmisibilă.

42 În această privință, trebuie arătat că, în memoriul depus la 15 aprilie 2015 (a se vedea punctul 19 de mai sus), sub pretextul unor motive noi care ar fi întemeiate pe elemente de drept sau de fapt noi, reclamanta a formulat în realitate argumente cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care se solicită anularea deciziei ABE și în special cu privire la respectarea termenului de introducere a acțiunii. Este suficient să se constate că astfel de argumente trebuie respinse ca inadmisibile.

43 În definitiv, circumstanțele invocate de reclamantă în cadrul acestui memoriu din 15 aprilie 2015 în susținerea pretensei existențe a unui caz de forță majoră în temeiul articolului 45 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului în temeiul articolului 53 din statutul menționat, și a unei erori scuzabile nu permit să se deroge de la expirarea termenului de introducere a acțiunii. În această privință, trebuie amintit că noțiunea de forță majoră nu se aplică unei situații în care o persoană diligentă și avizată ar fi fost în mod obiectiv în măsură să evite expirarea unui termen de introducere a acțiunii (a se vedea Ordonanța din 18 ianuarie 2005, Zuazaga Meabe/OAPI, C-325/03 P, Rec., EU:C:2005:28, punctul 25 și jurisprudența citată).

- 44 Or, în speță, reclamanta nu poate să deducă un argument din faptul că comisia de apel nu s-a declarat necompetentă în cursul procedurii administrative și în special atunci când s-a pronunțat asupra acțiunii introduse împotriva scrisorii din 25 ianuarie 2013 (a se vedea punctele 4-6 de mai sus). Astfel, deși, prin decizia din 24 iunie 2013, comisia de apel a declarat admisibilă plângerea, aceasta nu a soluționat-o pe fond, ci a trimis cazul organului competent al ABE, conform articolului 60 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1093/2010. În acest context, reclamantei nu i-a fost furnizată nicio asigurare precisă cu privire la competența comisiei de apel de a soluționa o contestație privind decizia ABE care ar fi ulterior adoptată. Pe de altă parte, reclamanta nu a fost lipsită de posibilitatea de a introduce, cu titlu conservatoriu, o acțiune la Tribunal împotriva deciziei ABE, în temeiul articolului 61 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010, potrivit căruia poate fi înaintată Curții de Justiție, în conformitate cu articolul 263 TFUE, o acțiune pentru contestarea unei decizii luate de comisia de apel, sau, în cazul în care nu există un drept de contestație în fața acesteia din urmă, a unei decizii luate de ABE.
- 45 Trebuie să se constate pe de altă parte, cu titlu suplimentar, că, și în ipoteza în care reclamanta ar fi atacat decizia ABE în termenele prevăzute de articolul 263 TFUE, acțiunea împotriva acestei decizii ar fi trebuit în orice caz să fie respinsă de Tribunal ca fiind inadmisibilă, pentru motivul inexistenței actului atacabil, astfel cum susține ABE și astfel cum instanța Uniunii ar fi fost obligată să îl invoce din oficiu.
- 46 În această privință, trebuie amintit că plângerea reclamantei se întemeie pe articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1093/2010, potrivit căruia la cererea uneia sau mai multor autorități competente, a Parlamentului European, a Consiliului Uniunii Europene, a Comisiei, a Grupului părților interesate din domeniul bancar sau din proprie inițiativă și după ce a informat autoritatea competentă vizată, ABE „poate” ancheta pretinsa încălcare sau neaplicare a dreptului Uniunii.
- 47 Rezultă din această dispoziție că ABE dispune de o putere discreționară în ceea ce privește deschiderea anchetelor, atât atunci când este sesizată printr-o cerere a uneia dintre entitățile prevăzute în mod expres la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1093/2010, cât și atunci când este vorba de propria inițiativă.
- 48 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, dezvoltate în cadrul acțiunilor în anulare formulate împotriva deciziilor Comisiei de a refuza inițierea unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și aplicabilă prin analogie cauzei, atunci când o instituție sau un organism al Uniunii nu sunt obligate să inițieze o procedură, ci dispun de o putere de apreciere discreționară care exclude dreptul particularilor de a solicita ca acestea să ia poziție într-un anumit sens, persoanele care au depus o plângere nu au, în principiu, posibilitatea de a sesiza instanța Uniunii cu o acțiune împotriva unei eventuale decizii de a clasa plângerea lor. Astfel, o asemenea posibilitate nu ar exista decât în ipoteza în care aceste persoane ar beneficia de drepturi procedurale, comparabile cu cele de care pot dispune în cadrul unei proceduri în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269), care le permite să solicite ca respectiva instituție sau respectivul organism să le informeze și să le audieze (a se vedea în acest sens Ordonanța din 17 iulie 1998, Sateba/Comisia, C-422/97 P, Rec., EU:C:1998:395, punctul 42, și Ordonanța din 14 ianuarie 2004, Makedoniko Metro și Michaniki/Comisia, T-202/02, Rec., EU:T:2004:5, punctul 46).
- 49 În măsura în care reclamanta nu este vizată în mod expres de articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1093/2010, aceasta nu poate fi asimilată autorilor plângerilor care beneficiază de garanții procedurale a căror respectare poate fi obținută în fața instanței Uniunii, astfel încât jurisprudența privind respingerea sau clasarea fără soluționare a plângerilor formulate de părțile interesate în materie de ajutoare de stat, în sensul Regulamentului (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 iulie 2008, Athinaiki

Techniki/Comisia, C-521/06 P, Rep., EU:C:2008:422, punctele 36 și 53 și jurisprudența citată), sau de către autorii plângerilor, în sensul Regulamentului nr. 1/2003 și al Regulamentului (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242) (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 septembrie 1992, Automec/Comisia, T-24/90, Rec., EU:T:1992:97, punctul 79, și Ordonanța din 5 iunie 2014, Stanleybet Malta și Stanley International Betting/Comisia, T-416/13, EU:T:2014:567, punctul 23 și jurisprudența citată), nu s-ar aplica în speță.

- 50 Având în vedere cele de mai sus, acțiunea trebuie respinsă ca fiind inadmisibilă în măsura în care se solicită anularea deciziei ABE și, în consecință, primul capăt de cerere al cererii introductive trebuie respins. Pe de altă parte, ținând seama de obligația instanței de a examina din oficiu admisibilitatea acțiunii, amintită în special la punctul 45 de mai sus, nu trebuie să se statueze asupra cauzei de inadmisibilitate invocate de reclamantă în privința excepției de inadmisibilitate (a se vedea punctul 32 de mai sus).

Cu privire la admisibilitatea acțiunii în măsura în care se solicită anularea deciziei comisiei de apel

- 51 Trebuie arătat că, în pofida faptului că ABE contestă admisibilitatea acțiunii în totalitate, aceasta nu a invocat totuși argumente specifice în ceea ce privește admisibilitatea acțiunii în măsura în care se solicită anularea deciziei comisiei de apel. În această privință, trebuie subliniat în special că din modul de redactare a articolului 61 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010 rezultă, astfel cum s-a amintit la punctul 44 de mai sus, că această decizie constituie un act atacabil în fața Tribunalului. Trebuie, în consecință, să se constate că prezenta acțiune este admisibilă în măsura în care se solicită anularea acestei decizii.
- 52 În aceste condiții, nu trebuie să se statueze asupra cauzei de inadmisibilitate invocate de reclamantă cu privire la excepția de inadmisibilitate (a se vedea punctul 32 de mai sus).

Cu privire la admisibilitatea celui de al treilea capăt de cerere

- 53 Prin intermediul celui de al treilea capăt de cerere, reclamanta solicită ca Tribunalul să trimită cauza organului competent al ABE pentru ca să statueze pe fond. Prin acest capăt de cerere, reclamanta solicită, în esență, ca Tribunalul să adreseze o somație ABE. Or, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul unei acțiuni în anulare, competența instanței Uniunii este limitată la controlul legalității actului atacat și Tribunalul nu poate, în exercitarea competențelor sale, să adreseze o somație instituțiilor Uniunii. Astfel, instituția în cauză este obligată să ia, în temeiul articolului 266 TFUE, măsurile impuse de executarea unei hotărâri în anulare (a se vedea în acest sens Ordonanța din 12 martie 2014, PAN Europe/Comisia, T-192/12, EU:T:2014:152, punctul 15 și jurisprudența citată).
- 54 Prin urmare, al treilea capăt de cerere trebuie respins ca fiind inadmisibil.

Cu privire la fond

- 55 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă, în esență, cinci motive, întemeiate, primul, pe erori de fapt și de drept, precum și pe un viciu de motivare care afectează decizia ABE, al doilea, pe încălcarea obligației de motivare, precum și pe o eroare de drept care viciază deciziile ABE și ale comisiei de apel, al treilea, pe încălcarea articolului 39 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010 și a articolului 16 din Codul de bună conduită administrativă al ABE, al patrulea, pe un viciu de procedură și pe încălcarea de către comisia de apel a dreptului la apărare ca urmare a încălcării punctului 3 alineatele (3), (4) și (5) din normele interne și, al cincilea, pe încălcarea principiilor imparțialității și egalității de arme prevăzute la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale.

- 56 ABE contestă argumentația invocată în susținerea acestor motive.
- 57 Trebuie, cu titlu introductiv, să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, încălcarea unor norme fundamentale de procedură, în sensul articolului 263 TFUE, constituie un motiv, considerat „de ordine publică”, care trebuie invocat din oficiu de instanța Uniunii. Același lucru este valabil și în ceea ce privește necompetența, în sensul articolului menționat (a se vedea Hotărârea din 13 decembrie 2013, Ungaria/Comisia, T-240/10, Rep., EU:T:2013:645, punctul 70 și jurisprudența citată).
- 58 Pe de altă parte, obligația instanței Uniunii de a invoca din oficiu un motiv de ordine publică trebuie exercitată în lumina principiului contradictorialității (a se vedea Hotărârea Ungaria/Comisia, punctul 57 de mai sus, EU:T:2013:645, punctul 71 și jurisprudența citată).
- 59 În speță, trebuie să se invoce din oficiu motivul întemeiat pe necompetența comisiei de apel, în raport cu articolul 60 alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1093/2010, de a statua în privința contestației introduse în fața acesteia, în temeiul dispoziției amintite, împotriva deciziei ABE, părțile fiind în prealabil ascultate cu privire la această chestiune.
- 60 Astfel, pe de o parte, reclamanta arată că comisia de apel era competentă să statueze asupra acțiunii introduse în fața sa, din moment ce, independent de forma ei, decizia ABE intra în domeniul de aplicare al articolului 60 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010. Pe de altă parte, reclamanta susține că o astfel de interpretare este conformă cu considerentul (58) al regulamentului menționat, precum și cu garanțiile de protecție a drepturilor părților în cauză enunțate de acesta din urmă.
- 61 ABE, susținută de Comisie, consideră că comisia de apel ar fi trebuit să declare inadmisibilă contestația introdusă în fața acesteia împotriva deciziei ABE, în măsura în care cerințele articolului 60 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010, care le reflectă pe cele ale articolului 263 TFUE, nu erau îndeplinite, și că, pe cale de consecință, acțiunea pe rolul Tribunalului, în sensul acestui din urmă articol, era de asemenea inadmisibilă. ABE nu s-a pronunțat însă în mod expres asupra competenței comisiei de apel de a statua cu privire la contestație. Întrebată în ședință de Tribunal despre acest aspect, ABE a susținut că comisia de apel nu avea competența de a se pronunța asupra contestației introduse în fața ei.
- 62 Comisia adaugă că din interpretarea articolelor 58-60 din Regulamentul nr. 1093/2010 rezultă că comisia de apel nu este o instanță jurisdicțională, ci o instanță internă a ABE și că este competentă numai să confirme deciziile adoptate de organul competent al ABE sau să trimită cauza acestui organ pentru ca el să adopte o decizie. În ședință, ea a adăugat că comisia de apel ar fi trebuit să declare inadmisibilă contestația în fața ei, în temeiul articolului 60 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1093/2010.
- 63 În speță, este necesar să se amintească, mai întâi, că reclamanta sesizase ABE, în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 1093/2010, cu o pretinsă încălcare a anumitor dispoziții ale Directivei 2006/48 de către autoritățile de supraveghere a sectorului financiar estonian și finlandez, care constituie „autorități competente”, în sensul articolului 4 alineatul (4) din această directivă coroborat cu articolul 4 punctul 2 subpunctul (i) din acest regulament.
- 64 În această privință, trebuie amintit și că, potrivit articolului 17 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010, atunci când o autoritate competentă nu a aplicat actele menționate la articolul 1 alineatul (2) din regulamentul menționat sau le-a aplicat într-un mod care pare să constituie o încălcare a legislației Uniunii, inclusiv standardele tehnice de reglementare și standardele tehnice de punere în aplicare stabilite în conformitate cu articolele 10-15 din același regulament, în special prin negarantarea faptului că o instituție financiară îndeplinește cerințele stabilite în respectivele acte, ABE acționează în conformitate cu competențele prevăzute la articolul 17 alineatele (2), (3) și (6) din regulamentul menționat.

- 65 În continuare, trebuie amintit că, potrivit articolului 60 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010, orice persoană fizică sau juridică, inclusiv autoritățile competente, poate contesta una dintre deciziile ABE vizate la articolele 17-19 din același regulament și orice altă decizie adoptată de ABE în conformitate cu actele Uniunii menționate la articolul 1 alineatul (2) care este adresată persoanei respective, precum și o decizie care, deși adresată unei alte persoane, privește direct și personal persoana în cauză.
- 66 În consecință, pentru a putea fi contestată în fața comisiei de apel, în sensul articolului 60 din Regulamentul nr. 1093/2010, decizia ABE trebuie fie să fi fost adoptată în conformitate cu actele Uniunii prevăzute la articolul 1 alineatul (2) din regulamentul menționat, fie să facă parte din deciziile vizate la articolele 17-19 din același regulament.
- 67 În primul rând, și în pofida faptului că încălcarea anumitor dispoziții ale Directivei 2006/48 fusese deja invocată în susținerea plângerii, decizia ABE nu este întemeiată pe articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1093/2010. Astfel, ABE nu s-a pronunțat deloc în decizia sa asupra încălcării sau a neîncălcării acestei directive de către autoritățile competente sau de către instituția de credit în cauză.
- 68 În al doilea rând, este suficient să se arate că decizia ABE nu face parte în mod vădit din deciziile prevăzute la articolele 18 și 19 din Regulamentul nr. 1093/2010, prin care ABE poate impune autorităților naționale de supraveghere să ia măsuri specifice pentru a remedia o situație de urgență sau, respectiv, pentru a soluționa dezacordurile în contexte transfrontaliere dintre aceste autorități competente, aspect care, în definitiv, nu este contestat de părți. Pe de altă parte, este suficient să se constate că nicio încălcare a standardelor tehnice de reglementare sau de punere în aplicare stabilite conform articolelor 10-15 din regulamentul menționat, prevăzute la articolul 17 alineatul (1) din același regulament, nu a fost invocată în susținerea plângerii reclamantei, aspect pe care de altfel l-a confirmat în ședință. În plus, contrar afirmației reclamantei, nu rezultă nici din scrisoarea din 2 iulie 2013 pe care a adresat-o ABE, nici din replica sa la răspunsul ABE, depusă la 20 mai 2014 în cadrul procedurii administrative, că aceasta ar fi invocat o încălcare a standardelor prevăzute la articolele 10-15 din Regulamentul nr. 1093/2010, ulterior depunerii plângerii.
- 69 În al treilea rând, și astfel cum s-a arătat la punctele 46 și 49 de mai sus, este suficient să se constate că reclamanta nu face parte din entitățile, prevăzute expres la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1093/2010, care pot sesiza ABE cu o cerere de deschidere a unei anchete pentru încălcarea sau neaplicarea dreptului Uniunii, care includ în mod limitativ autoritățile competente, Parlamentul, Consiliul, Comisia sau Grupul părților interesate din domeniul bancar.
- 70 Nici reclamanta nu afirmă că face parte din Grupul părților interesate din domeniul bancar, instituit, conform articolului 37 din Regulamentul nr. 1093/2010, în vederea facilitării consultării cu părțile interesate în domenii care sunt relevante pentru sarcinile ABE. În această privință, trebuie arătat că din cuprinsul alineatului (2) al acestei dispoziții rezultă că grupul este compus din 30 de membri care reprezintă instituțiile de credit și de investiții care operează în Uniune, reprezentanții angajaților acestora, consumatorii, utilizatorii de servicii bancare și reprezentanții întreprinderilor mici și mijlocii.
- 71 În al patrulea rând, trebuie constatat că, în afara refuzului de deschidere a unei anchete la cererea uneia dintre entitățile enumerate limitativ la articolul 17 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1093/2010, recomandările sau deciziile pe care ABE este pusă în situația să le adopte în temeiul articolului 17 alineatele (2)-(6) din regulamentul menționat se adresează fie autorităților competente, fie instituțiilor financiare în cauză. Astfel, din articolul 17 alineatul (3) din acest regulament reiese că „[ABE] poate adresa autorității competente în cauză o recomandare precizând măsurile necesare în vederea respectării dreptului Uniunii”. Potrivit alineatului (4) al acestei dispoziții, „[dacă] [...] autoritatea competentă nu s-a conformat legislației Uniunii, Comisia poate, după ce a fost informată de [ABE] sau din proprie inițiativă, să emită un aviz formal prin care să îi ceară autorității competente să ia măsurile necesare pentru a respecta dreptul Uniunii”. În plus, articolul 17 alineatul (6) din Regulamentul nr. 1093/2010 prevede că, „atunci când o autoritate competentă nu respectă avizul

formal [...], [ABE] poate adopta [...] o decizie individuală adresată unei instituții financiare prin care să-i impună acesteia să ia măsurile necesare pentru a se conforma obligațiilor sale în temeiul dreptului Uniunii, inclusiv încetarea oricărei activități”.

- 72 Din examinarea dispozițiilor pertinente ale Regulamentului nr. 1093/2010 rezultă că decizia ABE, contestată în fața comisiei de apel în speță, nu poate fi considerată ca fiind întemeiată, având în vedere natura sa, pe una dintre aceste dispoziții. Prin urmare, comisia de apel nu era competentă să statueze cu privire la contestația formulată în fața ei în temeiul articolului 60 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1093/2010.
- 73 Având în vedere tot ceea ce precedă și fără a fi necesar să se examineze temeinicia motivelor invocate de reclamantă, trebuie să se admită acțiunea în măsura în care se solicită anularea deciziei comisiei de apel pentru necompetență.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 74 Potrivit articolului 134 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau mai multe capete de cerere, Tribunalul poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli. Întrucât în speță reclamanta și ABE au căzut fiecare în pretenții, se impune ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.
- 75 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, trebuie să se decidă că Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

- 1) Anulează Decizia 2014-C1-02 a comisiei de apel a autorităților europene de supraveghere din 14 iulie 2014.**
- 2) Respinge în rest acțiunea.**
- 3) Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 9 septembrie 2015.

Semnături